

ning fra 1896—97 til det sidst udløbne Finansaar af 3 Millioner Kr. Men det maa erindres, at der hertil er kommet en ny betydelig Udgiftspost ved Skolelovens Gennemførelse, som først vil vise sin Virkning i det kommende Finansaar. Den vil vistnok forøge Udgiften med mindst 1 Million Kr. Der er saaledes paa Finansloven for det kommende Aar paaregnet en Stigning i Udgifterne for de civile Ministerier af $5\frac{1}{3}$ Million Kr., og selv om det vil vise sig, at dette Beløb ikke bevilges fuldt ud, tror jeg dog, man vil finde, at man ikke vil kunne komme meget langt ned fra denne Udgiftsforøgelse, der altsaa i Virkeligheden alene paa dette Punkt omtrent opvejer Stigningen paa den samlede Indtægt. Saa kommer dertil Statsgældens Forrentning, som i 1896—97 krævede 6,831,000 Kr. og nu er budgetteret med 7,170,000 Kr. Her er sikkert ogsaa en Post, hvor man næppe kommer væsentlig under det budgetterede, det er altsaa en Stigning af henvend 340,000 Kr., og de stipulerede Afdrag paa Statsgælden ere voksede med henvend 390,000 Kr. Det er altsaa tilsammen en Stigning paa ca. 728,000 Kr. paa Statsgældens Budget i Forhold til 1896—97.

Jeg tror saaledes ikke, man tør sige, at den finansielle Tilstand, hvorom jeg jo i øvrigt har udtalt, at jeg i dens Helhed, i dens Realitet finder den god, er gunstigere nu end i 1896—97. Tværtimod tror jeg, at den nu er mindre gunstig, og det saa meget mere som man i 1896—97 stod med en Kassebeholdning af mellem 19 og 20 Mill. Kr., medens Kassebeholdningen nu knap er 12 Mill. Kr. Den Gang havde man altsaa noget at ty til, dersom det skulde vise sig, at Indtægten ikke fuldt dækkede Udgiften, medens vi nu maa i det væsentlige være henviste til at søge Balance, idet der i Virkeligheden ikke er mere at tage af.

Men dertil kommer endnu, at vi dog ogsaa paa forskellige Punkter maa regne med en Stigning i Udgifterne. Det er allerede i Dag blevet berørt af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at det vil være nødvendigt, at man kommer til en Forbedring af de meget tarvelige Lønninger, som mange Embeds- og Bestillingsmænd nu have. Det er erkendt i Fjor af Folketingets Udvalg, at for Underofficerernes Vedkommende bør der finde en Lønningsforbedring Sted, som, om jeg husker ret, vil andrage 3—400,000 Kr. Det er jo givet, at der for udstrakte Etater vil og maa komme Forslag om Lønningsforbedring, som ville kræve ret be-

tydelige Summer. Endelig er det ogsaa givet, at Stillingen netop for Tiden er særdeles vanskelig for alle mindre højt lønede Embeds- og Bestillingsmænd paa Grund af den store Prisstigning, der har fundet Sted paa ikke faa vigtige Forbrugsartikler — jeg behøver kun at nævne Kul —, som spille en ikke ringe Rolle for alle Familier. Det har derfor allerede været Genstand for Regeringens Overvejelse, om man ikke kunde opnaa Rigsdagens Samtykke til at bringe disse vanskelig stillede Familier allerede for indeværende Finansaar en Hjælp over for disse vanskelige Forhold, hvorunder Prisstigningen paa saa mange Omraader stiller dem. Jeg tror, man maa erkende, at Staten dog i første Linie maa sørge for, at hele den vidtstrakte Administration føres paa tilfredsstillende Maade. Den maa tage Hensyn til, at Indtægterne i andre Samfundskredse, og jeg tør vel sige, ikke mindst i Arbejderkredse, have været stærkt stigende i de senere Aar, saa at det er meget vanskeligt vedblivende at holde Funktionærer, der tidligere vare stillede omtrent paa lignende Maade, men nu ere blevne forholdsvis ringere stillede, paa de samme smaa Kaar.

Som sagt, jeg anser den finansielle Stilling for i det hele at være saa god, at der ogsaa er Raad til at fyldestgøre de Krav, der saaledes paa forskellige Omraader kunne stilles. Men jeg har kun fundet det rigtigt allerede nu, inden Forhandlingen gik videre, at betone, at der i Virkeligheden ikke er nogen Bedring i den finansielle Tilstand mod den i 1896—97, og at man i visse Retninger snarere er vanskeligere stillet nu end den Gang.

Philipsen: Det Foredrag, som den højtærede Finansminister glædede os med, falder ret godt i Traad med de Bemærkninger, som jeg ønsker at sætte i Spidsen for, hvad jeg i øvrigt har at sige. Der er jo baade af den højtærede Minister tidligere og ogsaa i Dag og tillige af andre ærede Talere gjort opmærksom paa, at vi komme til et Tidspunkt, hvor der er Grund til at se os for, til at udvise en vis Sparommelighed. Jeg tror heller ikke, man kan nægte, at det foreliggende Finanslovsforslag, hvis første Behandling vi nu ere midt i, bærer Præg af en saadan Tendens fra den højtærede Regerings Side. Det er kun meget faa ny Opgaver, der ere tagne op paa dette Forslag, og det er ikke med nogen rundelig Haand, at man har dote-ret dem. Kun Militærudgifterne har Regeringens Naades Sol skinnet paa, vel i